

ההנהגה ההיגיונית

מתורת האדמו"ר בנש"ק
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
לע"נ הצדיק הטהור רבי משה אהרון פינטו זיע"א
והרבנית מרדל מזל טוב פינטו זיע"א

פסח

זמני בניסת/יציאת השבת

פרשת השבוע: פסח

הפטרה: בעת ההיא אמר ה'
יהושוע ה.ב.ו.א

כניסה יציאה ר"ת

תל אביב 20:50 19:42 IS:50

חיפה 20:53 19:44 IS:53

ירושלים 20:55 19:44 19:52

באר שבע 20:51 19:43 IS:51

הזמנים נעברו תל אביב לפי שיטת צאר הריים

קדושת העלון ודברי התורה יהיו
להצלחת ורפואת

כבוד האדמו"ר רבי חיים פינטו שליט"א

כבוד האדמו"ר

רבי יאשיהו בן זהרי שליט"א

נתנאל וחנה גבאי והילדים היקרים

יאשיהו יוסף יואל, מאיר אהרון

גבריאל, משה חיים רפאל בני שירן

חנה,

שירן חנה בת לאה שלמה בן יפה הי"ו

בנציון ורות והילדים היקרים

למשפחת שמואל הי"ו

זיוג הגון לדניאל בן חנה הי"ו

בבקשה מכולם לרחוק בקריאת ספר דברים השבת
כל פסוק נמר כענין...
שבת שלום וכשרות טובות

לכן האדם צריך לחיות כל חייו עם אמונה חזקה בקב"ה, עם בטחון גדול בקב"ה ולדעת שעצת ה' היא תקום והרבה שלוחים למקום ולא יפחד מאף עניין. כמה שיש לו בטחון בקב"ה, בסוף כל הדברים מסתדרים לאדם על הצד הטוב ביותר. זה חג של אמונה ובטחון, ימים של אמונה גדולה בקב"ה ולא משנה מה ואיך הטבע עושה ומה השכל אומר, מתי שיש אמור נה חזקה בקב"ה אף דבר שבדרך טבע לא עומד ליד הדברים של הקב"ה.

"וייצאנו ה' ממצרים ביד חזקה ובזרע נטויה"
אדם שלא מאמין בדבר לא יכול לעשות את הדבר

כתוב בילקו"ש (שמות ב, קסח) מתי שמושה רבנו היה בארץ מצרים, רואים פתאום שנעלם לכמה שנים כשהלך למדיין. מובא בילקוט שמעוני שלמשה רבנו הייתה טרוניה על עם ישראל שיש בהם לשון הרע, שיש ביניהם מחלוקת ורכילות, היו בליבו של משה רבנו טענות על עם ישראל.

וידוע יסוד גדול שאם האדם לא מאמין בדבר, הוא לא יכול לע" שות את הדבר, מי שמקיים עסק ולא מאמין בעסק שלו, לעולם הוא לא יוכל לגדל ולהרחיב את העסק שלו כי הוא לא מאמין בוה, מתי שאדם לא מאמין בדבר הוא לא יכול לעשות אותו.

למשה רבנו היו טענות על עם ישראל אז הוא לא יכל לגאול אותם, אומר הילקוט שמעוני לקח הקב"ה את משה רבנו להיות מלך כוש במשך ארבעים שנה ושם ראה משה רבנו שהי טוב של אומות העולם הוא יותר גרוע מהרע של עם ישראל, אז משה רבנו האמין בעם יש" ראל והיה לו כוח לבוא ולגאול את עם ישראל.

מתי שאדם לא מאמין בדבר אין לו כוח לעשות את הדבר, מי שלא מאמין בעצמו ידע שכל מה שיעשה יכשל בו. אם אדם רוצה לעשות דבר, שיאמין שמה שעושה יש לו את הכוח הגדול לעשות את מה שעושה. אדם שרוצה לדבר, אם יאמר שאין לו כוח לדבר לעולם לא יוכל לדבר, אדם שרוכב באופנים ומפחד להיתקל באבן וליפול בוודאי שיפול, הוא רק חושב על האבן שלא ליפול ולבסוף הוא יפול.

אדם צריך להאמין בעצמו ואז ישיג הכל, אם לא יאמין בעצמו לא ישיג כלום. משה רבנו ראה בעם ישראל לשון הרע, איש מצרי מכה איש עברי, הלשינו על משה, ראה משה רבנו שיש שנאה ואין כוח לגאול את העם, השם שלה אותו לראות את הטוב של האחרים שלא יותר טוב מהרע של עם ישראל, ואז היה לו את הכוח לבוא ולגאול את עם ישראל.

"וידעו אתנו המצרים כמו שנאמר הבה נתחכמה לו פן ירבה"

מתי שהקב"ה רוצה דבר גם עצות של החכמים לא עוזרות ומצליחות

אומרים רבותינו הקדושים (סוטה יא.) ששלושה היו בעצת הבה נתחכמה לו שיעצו לפרעה את אותה עצה, בלעם בן בעור, איוב ויתרו. אומרים רבותינו הקדושים שעיקר העצה להתחכם לבני ישראל נתן בלעם בן בעור, איוב שנתן ברה. בלעם שנתן את העצה נענש ומת בחרב, איוב ששתק נענש ביסורים, יתרו שברח זכה שמבני בניו ישבו בלשכת הגזית.

נסתכל על שלושה היועצים האלה נראה שבלעם היה בעל גאוה גדול, היה יודע לקלל את הקללות הקשות ביותר והקללות שלו היו חזקות ונתפסות, איש מסוכן ביותר. יתרו היה אדם שנלחם על הדעות, עומד ומתווכח על שלו. איוב היה אדם רחמן גדול כמו שרבותינו אומרים שהיה מרחם על הנשים המסכנות וכל אישה מסכנה שהיה פוגש היה מבקש להתחתן איתה, ואז היו אומרים שאיוב האדם החשוב ביותר רצה להתחתן עם אשה זו וכולם היו רוצים להתחתן איתה.

אם כך שלושה יועצים אחד בעל גאוה, אחד רחמן ואחד עקשן ועומד על שלו, פה פרעה שואל עצה את שלושתם, בלעם שהיה מתאים לו לומר אל תפחד פרעה, תשאיר אותם ואם תהיה בעיה אני אקלל אותם והם ימותו ויעני שו, אומר הבה נתחכמה לו נעשה להם דברים בתחכם. יתרו שהיה מתאים לו לעמוד ולהי תווכח עם פרעה, לעמוד על שלו ולא לעשות את הדברים הקשים שבלעם מיעץ לו, ברה. איוב שהיה מתאים לו ולומר את דעתו בתור רחמן, שתק.

רואים פה מתי שהקב"ה רוצה לעשות דבר, כל הדברים נהיים היפך מהטבע ואף עניין לא עומד ליד הדבר הזה. לכן אנשים שכל היום חושבים מחשבות ואומרים כן ונעשה כן, צריכים לדעת מה שהקב"ה רוצה שיהיה "ועצת ה' היא תקום" (משלי יט, כא) זה מה שיהיה וזה מה שיעצא, לא תעזור אף מחשבה ואף דעה ועצה לא יעזרו ליד דברים של הקב"ה. בלעם הרשע עם הכוח של הקללה נתן עצה של תחכם, כי הוא לא סומך על הקללה שלו, יתרו שהיה צריך לעמוד ולהתווכח בורה.

איוב שהיה מתאים לו לעמוד ולשכנע את פרעה שותק, כי מתי שיש לקב"ה דרך שבה הוא רוצה, כל החכמים וכל העצות והדברים, כלום לא תופס וכלום לא מחזיק מעמד.

הנה באנו לסדר על סדר, דבר דבור על אופניו, הלכות ומנהגים והנהגות אשר נהגו אבותינו ורבותינו הקדושים וצוק"ל ומן הבאר הזאת ישתו העדרים. והיו חקוקים בספר דברי הימים ובו ינהגו כל שומעי לקחינו, "חברים מקשיבים לקולך השמיעיני".

ובכח דברי אלה אשר התחננתי אל השם, לא תמוש התורה מפינו ומפי בנינו ומפי זרענו וזרע זרענו עד עולם, והיום החילותי את המלאכה "כי שם צַהַר יְהוָה אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם".

קסו- מצות.

הנה המצות של מצוה של הלילה הראשון, צריך להיות שלו. אף דלא כתיב מצותכם, מכל מקום דרשנין (פסחים לח) לחם לחם מ-חלה. כתיב הכא, לחם עוני. וכתיב התם, והיה באכלכם מלחם הארץ. מה להלן משלכם, אף כאן משלכם.

וכתב ב"תולדות שמואל" (מצוה י סימן ד אות ו) דלפי מה שכתב ב"שערי תשובה" (סימן תרנח סקה) שהקונה לולב ואתרוג לא יקנה בהקפה, כיון דמן התורה דוקא מצות קונות ולא משיכה. נמצא, דמן התורה לא הוי שלו, אם נאמר דקנין דרבנן לא מהני לדאורייתא. ואם כן, הוא הדין כאן במצה, יזהר שיפדה קודם הפסח.

והנה כתב ב"שפת אמת" במסכת סוכה (לה) דכיון דמצה של מצוה צריך להיות שלו דוקא, אם כן לאורח על שלחן בעל הבית, צריך ליתן במתנה ולא סגי מה שהרשה לו לאכול, דצריך להיות שלו ממש שיכול למוכרו ולהקדישו. דמתנה שאי אפשר להקדישה, לא שמייה מתנה.

והעולם אין נוהרים בזה, ואפשר לומר שהעולם סומכים על דעת הרא"ש שהתיר לקדש בטבעת שאולה, דאדעתא דהכי יהיב ליה שיכול לצאת בו ע"כ.

והנה הגאון ב"שפת אמת" היה פשיטא ליה דאורח על שולחן בעל הבית לא זכה בחלקו ע"כ.

והנה לקוצרים אמר ברוך, הנה מה טוב ומה נעים שיקנה לכל האורחים בביתו במתנה את המצות שאוכלים בביתו בליל הסדר. וגם אם לא הקנה ויושבים בביתו, יש על מה שיסמוכו וכל המקפיד בזה הרי זה משובח.

קסז- מנין המצות.

הנה הגמרא (פסחים קטו) אומרת לחם עוני, עני כתיב. מה עני שדרכו בפרוסה, אף כאן בפרוסה. ודעת הר"ף והרמב"ם דדרש זז, בא לגרוע מלחם משנה. דאף דבכל יום טוב בעינן ב' מצות שלמות ללחם משנה, אבל בליל הסדר סגי במצה אחת שלמה, והשני תהיה פרוסה.

ולדעת זאת אין צריך להביא לפני בעל הבית בתחילת הסדר רק שתי מצות, וכן פסק הגר"א בביאורו (סימן תעג סעיף ד) אבל דעת התוספות והרא"ש שלא דרשו אלא להוסיף על לחם משנה שמלבד ב' מצות שלמות שצריך לבצוע עליהן כמו בשאר יום טוב, צריכה להיות עוד פרוסה אחת משום לחם עוני. ולדיעה זו צריך להביא לפני בעל הבית לפני הסדר ג' מצות וכן כתב בטור ובשו"ע, וכן המנהג פשט ועיין בשו"ת מנחת אליעזר (חג סימן כב).

" זאת התורה לעולה למנחה ולהטאת וכו' "

כותב אור החיים הקדוש בדרך רמז זאת התורה הכוונה היא עסק התורה והיא מועילה לעולה,

לעולה הכוונה היא לעלות את השכינה שעל ידי שהאדם עוסק בתורה הקדושה ומתמיד בה באמת זוכה להקים שכינה מאפר וזה לעולה מלשון עילוי שמעלים את ה' על ידי התורה שנאמר תנו עוז לאלוקים על ידי התורה, כמו שדורשת הגמ' שכביכול ה' נעשה חלש כשלא לומדים תורה שנאמר "בעצלתים ימך המקרה" וכוונת הפסוק היא מחמת עצלות שהייתה בעם ישראל שלא למדו תורה ימך הכוונה יתחלש המקרה שזהו ה' שנאמר "המקרה במים עליותיו" דהיינו כשלא לומדים תורה מחלישים כוח השכינה ומנגד שלומדים תורה מעלים את השכינה וזה כוונת הכתוב זאת התורה לעולה לעלות את

כוח ה' בעולם

יהי רצון שנוכה לקדש שם ה' בעולם שבת שלום וחג חירות שמח לכולם.

פסח- חלק ג'

וראו להעמיד שומרים במקום שעושין המצות, שינקרו הכלים היטב בין ליישה לליישה, ושלא יעשו רקיקין דקים והיו מנחים בלי עסק, ואחר כך נתן הרבה ביחד על הפאל"ה (שו"פ) ונושאם לתנור, כי עושה אלה, אם היא מצה שנלושה במים הרי זה אוכל חמץ בפסח. ועל ראשי עם קדש מטל לפקח עינים ולגדר פרצות ולהישיב רבים מעוון ולעמד על המשמר, למען ילכו בדרך טובים על פי התורה:

ובליל התקדש החג הקדוש יאזר חיל לקים מאמר רבותינו זכרונם לברכה (פסחים קטז ב) חיב אדם להראות בעצמו כאלו הוא יצא ממצרים. ועל ידי מחשבות טהורות תדיריות יתלהב לבו באפן שיראה שאי אפשר שלא לשמח, ולפי התעוררותו ולפי מעשיו כך יהיה לו סיעתא דשמיא, והבא לטהר מסייעין אותו (שבת קד, א) שישמח בעושי שמחה רבה, שמחה של מצוה כדת מה לעשות:

וכתבו המקבלים שלא אסור חמץ בלבד הוא חמור מאד בימי הפסח, אלא כל דבר פשע חמור מאד, ופוגם ועושה רשם בפסח יותר ויותר משאר ימות השנה, וצריך לזהר ולעמד על המשמר יותר מכל ימות השנה:

והנה סדר מצות ליל פסח סדרו רבותינו זכרונם לברכה בסדר "קדש ורחץ", והן רבים עתה עם הארץ, כי לא ידעו מה הוא, וראוי לילך אצל חכם שילמדנו ולרשם בכתב בלע"ז להיות לזכרון לקים כל דבר כדת מה לעשות. זה כלל גדול, הולך אל חכמים יחכם (משלי יג ב), וזה כל האדם:

עצות דברי יאשיהו

בפסח יש אור גדול, ומתי שיש אור גדול זה טוב אבל זה גם מסוכן. מתי שיש אור רואים את הכל, מתי שאין הריבה אור אפשר להחביא דברים, אבל מתי שיש אור רואים את הכל ואז יש גם מידת הדין. כמה שיש יותר אור ויש טוב צריך להזהר להקפיד לא לעשות בעיות, כי כל טעות רואים אותה טוב

הנה באנו לסדר על סדר, דבר דבור על אופניו, הלכות ומנהגים והנהגות אשר נהגו אבותינו ורבותינו הקדושים וצוק"ל ומן הבאר הזאת ישתו העדרים. והיו חקוקים בספר דברי הימים ובו ינהגו כל שומעי לקחינו, "חברים מקשיבים לקולך השמיעיני".

ובכח דברי אלה אשר התחננתי אל השם, לא תמוש התורה מפינו ומפי בנינו ומפי זרענו וזרע זרענו עד עולם, והיום החילותי את המלאכה "כי שם צַהַר יְהוָה אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם".

האיתור רבנו יאשיהו חסד שליט"א

נועים אלימלך בעניין הגדה של פסח

"כי הוציא ה' את ישראל ממצרים" להיות שאנו אומרים בנסח הגאולה 'הוציאנו מעבדות לחרות משעבוד לגאולה ומאפלה לאור גדול', ונעין בהשינוי לשון למה בא להורות.

ונראה היות שכל אחד הבין מעלת הגאולה ההיא לפי מדרגת גלותו שהיה בו, דהיינו מי שהיה עובד בחמר ובלבנים הקשה, הכיר טובות הבורא ברוך הוא בהוציאו משעבוד הקשה, ויש אשר לא שעבדו בהם כמו שבטו של לוי אלא היו מכנעים כעבדים, והבינו מעלת הגאולה על אשר יצאו בה לחרות, ויש אשר היו במעלה העליונה ולא חשבו לזה ולא לזה, רק עקר מגמותם היה שיגאלו למען יעבדו השם יתברך בלי שום מניעה, כי בהיותם במצרים במקום הטמאה היה הענן והחשך של מסך המבדיל עליהם, ואחר כך כשיצאו, אור נגה עליהם להוסיף עליהם בעבודה הולך ואור למעלה למעלה, זה היה עיקר שמחתם בצאתם ממצרים:

ולזה בא השינוי לשון, למדרגה אחת אמר "משעבוד לגאולה" וכנגד הב' אמר "מעבדות לחרות" וכנגד החלוקה הג' אמר "מאפילה לאור גדול".

"וישא אהרון את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים"

"וישא אהרון את ידיו אל העם וכו'" נראה לפרש דהנה הצדיק הולך תמיד בדבקות ודבוק בעולמות עליונים, רק מחמת שתשוקתו תמיד על טובת ישראל שייטיב להם השם יתברך בכל מיני שפע וברכה מחמת זה הוא יורד קצת ממדרגתו ודבקותו, * אך בכל זאת הוא פועל טוב במה שיורד קצת מהדבקות שעל ידי שרואים בני אדם גודל תשוקתו ותאותו לטובתם בוא מכניס בליבם יראת ה' ואהבתו שכלם נתעורר לבבם לעבודתו יתברך שמו. * וזהו 'וישא אהרון את ידיו' על דרך (איכה ג, מא) 'נשא לבבנו אל כפים', ויש לומר הפרוש דהיינו האדם אשר ישא לבו לעבודת הבורא יתברך שמו אז מחמת גדל האהבה והתלהבות שבו הוא מכה כף אל כף ונמצא עבודת הבורא נקרא על שם הידים: *

רבי יהודה הנשיא מחבר המשניות, אומר על עצמו שהוא הגיע למעלות יותר מחבריו בגלל שראה את רבי מאיר מאחוריו, ואם היה זוכה לראותו מלפניו היה מגיע ליותר. מה פירוש דבריו? אדם שנמצא ליד צדיקים לא תמיד יודע איך לנצל את זה, לא יודע איך להתנהג, וגם אחרי שהצדיק נפטר לא יודע איך להשתמש בזכרונות שלו. אנחנו נזכרים בצעירותנו, בזמן שהיינו ליד מר זקננו רבי מאיר אבוחצירא, רבי משה אהרון פינטו והבבא סאלי - כמה חסרון והפסד שלא ידענו מספיק איך לנהוג, בכל תנועה מעשה ומחשבה שלהם. רבי אומר - לא זכיתי לכח בנפש להתקרב לרבי מאיר (בעל הנס), אבל זכיתי לאחר שהוא נפטר, ידעתי להסתכל וללמוד מההתנהגות שלו. "והיו עיניך רואות את מורידך" צריך לשים תמיד מול עיניו את הרב שלו. רבי יואל מסאטמור זיע"א אומר שכל אחד צריך שיהיה לו רב אחד בארץ ורב אחד בשמים ותמיד להיות מקושר אליהם.

כתוב בהגדה: "יכול מראש חודש, תלמוד לומר ביום ההוא בשעה שמצה ומרור מונחים לפניך". אפשר לומר יסוד גדול, כל העבודה של ליל הסדר זה "והגדת לבנך", לספר לילדם ולחזק את הילדים. צריך לדעת, שבלייל הסדר, מתי שמי סבירים לילד ואומרים את ההגדה, יש כח שזה ישתרש בתוך הילד, באותו לילה נשרשת האמונה בה'. כל השנה זה תלוי עפ"י הקיבולת של הנפש שלו, אבל בלייל הסדר יש כח גדול ביותר שזה נשרש בנשמה של הילד ושל האנשים, יותר מכל השנה כולה. לכן העניין בלייל הסדר לספר לילד ולחזק את כולם, הוא יותר מכל השנה.

כתוב בהגדה ואת עמלנו - אלו הבנים, הבנים של האדם זה העמל שלו. חשי- בנו כמה פעמים מתי שאדם מוסר נפש בשביל הכלל, אדם שנוסע וחוזר מה עם הילדים שלו, מה עם החינוך שלהם, מתי שהאדם נותן את כל מה שהוא יכול בשביל עם ישראל ובשביל הכלל מה יהיה עם הילדים שלו?

אז אפשר לפרש ולומר כך, דוד המלך אומר (תהילים לו, כו) "כל היום חונן ומלך ורעו לברכה" מתי שהאדם חונן אנשים אחרים ועושה טוב למען הכלל ומלווה לאנשים מהזמן שלו, זוכה "וירעו לברכה" שיש לו סיעתא דשמיא אצל הילדים והחינוך שלהם יותר קל.

אדם צריך לדעת יסוד גדול, כמו שיש תרומה שתורמים כסף, גם יש תרומה של זמן, האדם יכול לתרום מהזמן שלו לעזור לאחרים. כמו שיש בתורה רה מצווה לתת מעשר כספים עשר אחוז ממה שהאדם הרוויח לצדקה, יש מצווה לתת מעשר של זמן האדם חייב לתת מהזמן שלו לאחרים. "כל היום חונן ומלך" אדם שכל היום חונן ומלווה ועוזר לאנשים ומלווה מהזמן שלו לאחרים זוכה "וירעו לברכה" לסיעתא דשמיא אצל הילדים, שלא ידאג מהחינוך של הילדים כי בעמל קטן ישיג מה שאחרים בעמל גדול לא הצליחו להשיג בחינוך הילדים.

פעם חשבנו לפרש ולומר כך, הגמרא אומרת (מגילה ו:י) יגעתי ומצאתי תאמין, תמיד הייתה קשה לנו הגמרא הרי יגעתי זה מלשון להתייגע, לטי רוח ולעמול. ומצאתי זה בלי לעבוד בלי עמל, אדם הולך בדרך ופתאום מוצא מציאה, אם כך זה סותר אחד את השני. אם כך איך אפשר להבין את זה?

אלא פירשנו כך, הרבה פעמים אדם עובד בעבודה קשה, שנה שנתיים ולא משיג כלום, משקיע את כל כוחו בכל סוג של עבודה ולא משיג כלום. פתאום הוא עושה עסק קטן והולך לו בקלות והוא מרוויח רווח גדול, אלא האדם יגע במקום אחד ומצא במקום אחר ללא עמל וטורח.

בסוד שיח שרפי קודש

בהגיע עת תפילת המוסף, נעמדו שלשת הצדיקים סמוך זה לזה, ונשו תפילתם בקדושה וטהרה. מאחריהם, מבלי שישימו לב לכך, נעמד הנער הצעיר חיים, ונשא גם הוא את תפילתו הזכה בקדושה וטהרה. כשהגיע החזן לומר קדושת כתר, החלו השלשה לכוון בסילודין את השמות הקדושים שמסר להם רבי כליפא. אט אט התנתקה נשמתם תם הטהורה מגופם העכור, נשאה כנפיה, והחלה לשוטט בעולמות העליונים.

משסיימו מבוקשם, החלו לכוון את השמות הקדושים הכופים על הנשמה לחבור חזרה עם הגוף, מקום משכנה בעולם התחתון.

כשהתעוררו השלשה, פנו זה לזה בתחושת התעלות של קדושה, ששים ושמיים על שעשו רצון קונם, ואחר שברכו איש את רעהו על שזכו לכך, פנה אליהם רבי כליפא ואמר: אמנם רק שלשתינו יודעים סוד זה, אך בעת שנשמתינו שוטטה בעולמות העליונים, חשתי בשמה נוספת, הקרובה אלינו, המשוטטת שם. ככל הנראה ישנו אדם נוסף מבאי בית הכנסת, שזכה לכך, הבה נתור אחריו.

השלשה נפנו לאחוריהם, ולפתע הבחינו בחיים הצעיר, עומד עטוף בטליתו ללא נוע.

רבי כליפא הבין מיד את אשר קרה. ככל הנראה, הנער הקטן האזין ללימודם, שמע את סוד ניתוק הנשמה מה גוף, אך את הדרך לחברה לא ידע. וכך בעת שהעלו נשמתם לשמי רום עלה עימם, וכעת איננו יודע כיצד יתחבר שנית לעולם השפל. לפיכך, הוא עומד ללא זיע, ויש בכך סכנה מרובה, כי תיכף תתנתק נשמתו לגמרי מגופו, ותחזור למקום מחצבתה.

משהבחינו בחומרת המצב, רצו שלשת הצדיקים לבית הכנסת סמוך, בו לא אמרו עדיין קדושת מוסף. המתינו לחזרת התפילה, כיוונו שוב את כל הכוונות שהיו ידועות להם בשעת אמירת קדושת כתר, ובעת חזרתם לעולם הזה אספו עימם נשמת הנער הצעיר, והשיבוה למי קומה בגופו הטהור. (ויש מוסיפים ואומרים, כי באותה שנה נפטרו הצדיקים רבינו כליפא מלכא ורבינו שלמה פינטו בזה אחר זה.) עד כדי כך הגיע קדושתו של רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א בילדותו ממש.

לאחר נישואי הצדיק רבי דוד בן ברוך לבתו של רבי כליפא מלכא, נשאר החתן סמוך על שלחן חותנו, שקוע ראשו וכולו בתורה ועבודת ה'. לבו של חותנו התרוגן משמחה למראה חתנו העובד את אלוהים בתום ויראה, ובכל מאודו חפץ להעניק לו איזה מתנה לנצח. לאחר התייעצות עם גיסו רבי שלמה פינטו, החליטו ללמד את האב"ר הצעיר, סדר עלית נשמה, אליה ניתן להגיע בקדושת כתר שבת פילת מוסף בשבת בלבד.

סדר זה איננו דבר של מה בכך, סוד עמוק ונורא צפון בו, דרכו יבואו כיסופי הנשמה לעילוי גבוה מעל גבוה. צדיקים רבים משתוקקים לו, נשמתם כמהה להתרומם עוד עוד, קרוב יותר ויותר לאילן החיים, כסא הכבוד, מקור מחצבתם. אך לא כל אחד ראוי לכך, תנאים רבים נדרשים לכך, שלמות הנפש וטהרת הנשמה, ניתוק הרוח מהחומר עד קצה האפשרות בעולם השפל, ועוד ועוד.

משום כך לא נודע סוד זה אלא למתי מספר, וגם הם הטמינוהו בעמקי לבבם, ולא השתמשו בו אלא בעתות רצון מיוחדים.

חכמת הסוד, כשמה היא, ואין מקומה ברשות הרבים. לפיכך, התכנסו שלשת הצדיקים בחדר סגור, ובסודי סודות לימד רבי כליפא את אותו רז נפלא לחתן הצעיר. כשסיימו, נפנה רבי כליפא לעברם, ואמר: מעתה אנו שלשה הבקיאים בסדר קדוש זה, ובשבת הקרובה, בשעת תפילת מוסף, נוכל להעלות נשמותינו יחדיו בסוד שיח שרפי קודש, ונייחד באהבה את שמו הקדוש של בורא עולם.

כך אמר, אך לא ידע, שלעת עתה כבר ארבעה בקיאים בסוד זה. בעת שהתכנסו באותו חדר, התגנב לתוכו באין רואים גם הנער הצעיר, חיים. בקשב רב האזין לכל אשר נאמר שם, וכך למד גם הוא את הסוד הנורא, מבלי שידע על הסכנה הטמונה בו. שלשת הצדיקים הכינו עצמם היטב לקראת שבת זו, בלימוד תורה, התפילה, בטבילה במקווה, ובהתבודדות הדעת, תוך כדי ניתוק מהווי החולין היום יומי. גם חיים הצעיר הכין את עצמו בהתלהבות ושמחה לשבת זו, בה יוכל להגשים את אשר חשקה נפשו, ליחד את היחוד הקדוש.

כתר קדושה תולדות משפחת פינטו

בואו לעזור לנו להגדיל את תפוצת העלון ותזכו בברכת הצדיק רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

תורת הד"ר
מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
העלון הסחה אשר נוסף בני זרע, לוס אנג'לס, מאמני מקסיקו, מרוקו וישראל בכל הערים וגדולות המושבים מכניסים את כבוד האדמו"ר לשולחן השבת שלכם
רוצים לקחת חלק בהפצה הענקית רוצים להקדיש עלונים לע"ג ולרפואת חייו עכשיו: 050-892-5552

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת וזיווג הגון נחת מהילדים חזרת בתשובה לאילנה בת פרלה נטלי בן אילנה, יאנה בת אילנה חזרה תשובה וזיווג הגון דניאל בת נטלי, מאיה בת נטלי אופק בן רונן, יריב בן קרן לעלוי נשמת גיגורי לסיצקין בן יאנטה ז"ל

לזיכרון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת

רוחמה בת חנה ז"ל, ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל, סימנה בת וואליד ז"ל, מרים בנימין ז"ל, אליס בת לאה ז"ל, פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל, מורים בן לאה ז"ל, טלי עטר בת מסעודה ז"ל, ברכה ברכוסה בת מרים ז"ל, רבי לעזרי ויצמן ז"ל, אמיר ויצמן בן מסעודה ז"ל, רמי רחמים בן אליס ז"ל, פיליפ בן פרננדו ז"ל, רבי חיים בר מימה ז"ל, מורים סלימאן בן מרים ז"ל, בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל, שמחה בת שלום ורות ז"ל, אהרון בן חנה ז"ל, צמח בן תמו ז"ל, אסי שאול בן עליזה ז"ל, תמר בת שמחה ז"ל, רבקה בת שמחה ז"ל, אליהו בן חנה ז"ל, דוד לוי בן שרה ז"ל, בן וענונו בן שרית ז"ל, שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל, מורים סלימאן בן מרים ז"ל, שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל, ריטה רבקה בת תמר ז"ל, בן ציון בן שלום ורות ז"ל, שמחה בת שלום ורות ז"ל, פרוספר בן תמו ז"ל, יקוט בת עלוי ז"ל, מאיר בן עלוי ז"ל, שרה בת פאני ז"ל, בנימין בנימין ז"ל, אליהו רחמים בן אילנה ז"ל, מוזל בת תמו אביכור ז"ל, אלברט אברהם בן נינה ז"ל, שלמה בן אסתר ז"ל למשפחת הטואל